

flæret Bægt paa, at Overslaget skulde være færdigt, at det skulde være færdigt saaledes, at det skulde høre til Undtagelserne, om der kom Tillæg i Form af Ændringer under Sagens Behandling. Jeg erkjender, at det i Dag er modificeret saaledes af det ærede Medlem fra Veire (Holfstein-Bejreborg), at jeg vistnok i det Bæsentlige er enig i, hvad der er sat frem i Dag af ham, nemlig, at naar Overslaget har det Hovedsagelige, Alt, hvad man med Billighed kan forlange, at der skal foreligge Oplysninger i Ministerierne om, ved Budgetternes Uffattelse, naar Forslaget har dette Indhold ved Forelæggelsen, bør man være tilfredsstillt. § 28 er vistnok en Paragraf, som misbruges noget, og navnlig forekommer det mig, at Oppositionen har havt stor Tilbøielighed til at føre store Bevillinger derover, som kunde have staaet paa § 27 og andet Steds, for at det kunde faae Udseende af, at Finanslovens Udgiftsside var anderledes, navnlig lavere, end den i Virkeligheden var. Men her er jeg ogsaa tilbøelig til at tro, at Ministerierne kunde gjøre noget Mere — navnlig naar Samlingerne ikke ere for lange, saa at der var Tid til Forberedelse — end de hidtil have gjort, saaledes at Forslag med betydelige Pengendgifter bleve forelagte saa tidlig i Samlingen, at man var i Stand til at foretage en Overveelse af den hele Status efter det Materiale, Regjeringen havde forelagt, og at Forslag til Bevillinger, som disse Love vilde kræve, saa vidt muligt bleve optagne paa de respektive Paragrafer i selve Finanslovsforslaget, i Paragraferne paa Udgiftssiden indtil § 27 inklusive, i Stedet for at samles alene paa § 28. Det vilde gjøre Stillingen klarere. Men hvad det reiste Spørgsmaal iøvrigt angaar, kan jeg ikke negte, at det vilde ikke alene bryde en 40-aarig Praxis, men ogsaa vilde være meget upraktisk fra alle Sider set, om man vilde forlange, at en Regjering, naar den samlede Materialet i August, skulde ligesom forpligte sig til ikke derefter at forelægge Ændringer. Fra Begyndelsen af Budgettets Trykning i August til Slutningen af Finanssaaret er der 7 Maaneder, og 12 Maaneder derefter, altsaa ialt 19 Maaneder vilde gaa hen, indtil Krav, der opstaa enkeltvis hist og her fra August i Finanssaarets Løb indtil næste Finansaar, kunde opfyldes ved den næste Finansloov. Det kan man ikke fra nogen Side være tjent med. Det har viist sig hidtil ved Finanslovens Behandling i de mange Aar, og det vil vistnok vise sig stadig, at ingen Minister, som vil fremme Sagerne paa sit Embedes Omraade, ingen

Rigsdag med aabent Die for de løbende Krav, kan være tjent dermed. At desuagtet den ubetingede formelle Ret til at stille Ændringsforslag kan blive misbrugt baade fra Rigsdagens og Regjeringens Side, er noget Andet. Men fastholder man dette, kan jeg ikke negte, at jeg maa holde paa, at vi bedømme det paa en rimelig Maade baade fra Administrationens og Rigsdagens Side, saaledes at vi, naar man under ordinære Forhold har noget Betydeligt i Værk i dette eller hint Diemed, faar en Finansloov færdig, der saa meget som muligt svarer til Samfundets Tarv for det Aar, den skal gjælde for. Thi vel kan man henvise til en Tillægsbevillingsloov, men dersom en saadan skal angaa nye Udgifter, har den næsten ingen Betydning, thi den kommer gjerne i Slutningen af Samlingen, og saa kan Bevillingen ligesaa gjerne finde Sted paa næste Aars Finansloov. Og vilde man nu henvise til forventede Tillægsbevillinger, som et Ministerium kan søge, er det et overordentligt slet Surrogat for Bevilling til Foranstaltninger i Finanssaarets Løb, der virkelig kunde optages paa den følgende Finansloov. Jeg gjør disse Bemærkninger, fordi det lød i Gaar fra to Sider, som om vi skulde ind paa en ny Praxis her. Dermed er ikke udelukket Kritiken over, at der uforberedt kommer saadanne store Sager frem, som Regjeringen vil have igjennem, og som Regjeringen stiller formelt i Folkethinget for at de kunne optages i Landstinget, thi det skal jeg bemærke, har ved Finanslovsbehandlingen været en almindelig Regel, som yderst sjelden eller næsten aldrig er overtraadt, at man ikke i Landstinget har stillet andre Ændringer end dem, som i Forveien have været stillede i Folkethinget. Og det er ogsaa efter min Mening fuldstændig rigtigt, det er en konstitutionel Regel, der har vundet Praxis. Yderst sjelden har man fraveget det under ordinære Forhold, og man har da ikke gjort det, med mindre de finansielle Tillidsmænd i begge Thing og Regjeringen har været enig om, at man kunde ønske de Ændringer. Den Regel tror jeg, at det er rigtigt at indskræmpe Overholdelsen af. Med disse Bemærkninger vil jeg altsaa fastholde, at med al fornøden Kritik over Fremgangsmaaden, er den hidtil i 40 Aar fulgte Praxis med Ændringer i Overslaget under Behandlingen af Finansloven, Ændringer til denne eller hin Side, opadgaende eller nedadgaende, stillede fra Regjeringens eller Rigsdagens Side, under ordinære Forhold, sikkert fyldestgjørende i selve Sagens Interesse.